

Geluk

Het is zomer 1960. Ik zit in Étretat, een schilderachtig plaatsje aan de kust van Normandië. Ik ben voor het eerst alleen in het buitenland. De taal kost mij moeite, mijn gast-familie-voor-drie-maanden ligt mij niet en Pascal, het kind waar ik voor moet zorgen, is een ettertje.

Ik heb net eindexamen gedaan. Mijn gedachten gaan vaak terug naar de heerlijke tijd die achter mij ligt, maar ook naar de toekomst. Wat zal het leven mij brengen?

Ik loop met mijn ziel onder de arm, want Pascal is ziek en ik heb niet veel te doen. Ik dwaal uren over de krijtrot-sen, uitkijkend over zee. De natuur is overweldigend. Dagelijks ga ik terug naar deze plek, steeds weer verlangend naar boven te klimmen en rust te vinden. Het licht is zo mooi. Hier vind ik God.

Waren het gedachten van een dweperige tiener? Misschien. Toch hebben deze momenten de basis gelegd voor het gevoel van geluk in mijn verdere leven. Totaal terug-geworpen op mijzelf leerde ik toen rust en vrede te vinden, met verwondering het leven binnen te laten en ontdekte ik dat God er was, voor mij.

Deze ervaring heeft mij een gevoel van vertrouwen gegeven. Het heeft mij geleerd te durven vertrouwen op het leven en te durven vertrouwen op God. Het gaf mij een gevoel van 'het is goed zo'.

Het is goed zoals ik ben, met mijn beperkte mogelijkheden en fouten, maar ook met mijn talenten die ik mag en moet ontwikkelen. Pas als je op die manier vrede hebt met jezelf, kun je gelukkig zijn met de ander. Geluk begint bij jezelf. De basis voor die gedachte werd in die dagen gelegd.

Nu weet ik dat voor mij geluk is met anderen op zoek te gaan om hun geluk te vinden.

Als geestelijk verzorger bij dementerende mensen beleef ik momenten die mij grote voldoening geven. Wij vierden Witte Donderdag. Ik vertel een verhaal en wij luisteren naar muziek. Ineens begint een vrouw te zingen: “De hertjes lagen bij nachte”. Iedereen zingt mee. Blijkbaar heb ik een gevoelige snaar geraakt. In feestelijke stemming gaat ieder terug naar de afdeling. Op dat moment zijn wij allemaal gelukkig.

Een vrouw gaat dood. Ik ken haar niet. Mij wordt gevraagd of ik in de aula van de begraafplaats een dienst wil doen. Ik bezoek de familie thuis, waar mevrouw is opgebaard. Na twee jaar opname in een verpleeghuis is zij weer verenigd met haar gezin. Haar man en kinderen zijn om haar heen. Ik lees de oude tekst – volgens de Statenvertaling – over de liefde, 1 Korintiërs 13, zoals die te vinden is vóór in haar huwelijksbijbel. In het grote verdriet is dit een moment van intens geluk.

In mijn eenzaamheid in Normandië heeft de goede God mij als het ware in de kraag gegrepen om mij nooit meer los te laten. In de loop van mijn leven was Hij soms nabij en soms ver weg, maar Hij was er. Dat is ook Zijn Naam: ‘Ik ben die ben’. Ik heb het ervaren. ‘Ik ben er voor jou’. Dat maakt mij gelukkig.